

ЧУДОМИР ШАРЕНИ

chitanka.info

Вятър работа е туй, дето го разправяте, че в малкия провинциален град сме се знаели и познавали до косъм. Колко зъба сме имали за пломбиране, ни било известно, колко се клатят и на кого му расте мъдрец. И кръщелните дати сме си знаели, коя кога щяла да ражда и кой поп какво вино пиел, да речем. Всъщност това, може да се каже, е заблуждение, измислица.

Който си знае, знае си и тук, и в столицата повече, отколкото трябва, ама има случаи тъкмо обратни. Да вземем за пример младшия пеши стражар Наньо Тиганев. Той нищичко не знае, макар че е длъжен да следи и се интересува от новините и произшествията в града, защото службата му е такава.

От година и половина дежури пред кабинета на околийския управител и дето има една дума, новините му маршируват под носа, а той знае само да тупне с крак, да дигне ръка до козирката и да рапортува.

По цял ден седи до вратата на кабинета или мирно, или с отпуснат крак, отваря, затваря, докладва кой и за какво иска да влезе при управителя и повече нищо. Кой са, защо идват, кой ги праща и как по-нататък ще се развият нещата — не ще и да знае.

Ако пък си вземе отпуска, от сутрин до вечер по долни дрехи и бос се щъка из двора, поправя изкривени керемиди, мести курника ту тук, ту там, подкастрия дръвчета, скубе трева, приказва си с кучето и с хора се не събра.

Пък и на служба, когато на пост са го поставяли, да речем, пред банката, на площада, по домовете са го пращали за туй, за онуй, събрания даже е разтурвал и леви елементи е потупвал, но то е, защото службата го е изисквала и началството тъй наредило, а да го питаш познава ли двадесет души от града, не може ти отговори.

А пък жените хич ги и не поглежда даже. Хич не им обръща внимание. Никак. Освен тъща си, двете съседки, жена си и първата си годеница, дето го върна, че му бил крив носът, никоя не познава, нито го интересува.

— Жена ли е, вика, бягай настрана от нея. Аз, вика, си имам едно чудовище от тая порода в къщи и то ми стига и престига. Не искам да зная и да виждам чуждите чуми, вика. Женска вяра ли е — късай, та хвърляй. Тя, жената, вика, от дявола три дена по-рано е родена — не ми трябва ни медът й, ни жилото.

Един ден Наньо Тиганев почукал пак, влязъл в кабинета на управителя, тропнал с токовете тъй енергично, че ушите му потреперили, и израпортувал:

— Господин управител, рекъл, позволете да доложя: няколко женски искат да влязат при вас.

Околийският свалил очилата, попремигал и измърморил:

— Че как тъй женски! Не можеш ли да определиш по-точно дами ли са, госпожи ли са, или тъй просто женоря?

— Съвсем не, господин управител.

— Как тъй съвсем не! Какви са, колко са, как изглеждат?

— Три-четири са, господин управител, и не приличат да са стока за пред хора.

— Е добре де, ами как изглеждат? Хубаво ли са облечени?

— Съвсем не, господин управител. Голи са и ръцете им, и гърбовете им и отпред са разголени.

— Друго?

— Друго... Набелисани, начервисани... едни такива... не ми хващат око.

— Какви смяташ, че могат да бъдат?

— Ами че какви... От онези, дето ги гоним из хотелите. От шарените, господин управител. На такива приличат.

— Добре, стига. Нека да влязат.

Тропва пак токовете Наньо Тиганев, извиква „Слушам!“ и излиза да покани жените. След малко вратата се отваря и в кабинета на управителя влиза важно-важно депутация от комисия, която разнася покани за традиционния пролетен бал във военния клуб, състояща се от най-видните дами на града: кметицата, жената на гарнизонния началник, на околийския лекар, на съдията и собствената благоверна съпруга на самия управител.

Издание: Чудомир. „Съчинения в три тома“, Подбор и редакция: Петър Пондев и Серафим Северняк. 2 том. Разкази и фейлетони. „Български писател“, С. 1969.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.